

lukket, at det kan lykkes bedre, end nogen havde ventet, at faa udført et saadant samlende Arbejde i Rigsdagen.

Hørdum: Det Spørgsmaal, jeg ønsker at drage frem her i Salen, kan med Rette betegnes som Spørgsmaal af lokal Natur, idet det begrænser sig til, at nogle Borgere ude i den Kreds, som jeg har den Ære at repræsentere, have beklaget sig over, at de lide Uret ved de Skydeøvelser, som finde Sted paa den militære Skydebane paa Amager. Disse Lodsejere, som jeg har faaet denne Meddelelse fra, ere Naboer til Artilleriets Skydebaner paa Amager, og naar der skydes med Sprænggranater, forårsager dette, at de maa forlade deres Jorder og søge Ly andre Steder for ikke at komme i Konflikt med Granaterne. Jeg vil gerne med Formandens Tilladelse oplæse et Par Linier af den Klage, som disse Lodsejere have tilsendt mig. De lyde saaledes: „I Løbet af de sidste 2 $\frac{1}{4}$ Aar har Krigsbestyrelsen jævnlig, til Dato ca. 22 Gange, ved Københavns Politi tildelt os ca. 20 Lodsejere, som have Lodder, som mod Vest grænse til Artilleriets Skydebaner paa Amager, Advarsel imod at opholde os eller færdes paa disse vore Ejendomme paa Tider, hvor Krigsbestyrelsen lader foretage visse Skydninger med sprængladte Projektiler paa Amager Fælled, da vi, ved at opholde os paa disse vore Ejendomme i de Tider, risikere at blive skudte.“ Af disse faa Linier fremgaar det, hvad det hele drejer sig om, og det kan ikke nægtes, at det er en ubehagelig Sag for disse Lodsejere, at baade Mennesker og Kreaturer skulle drages bort fra deres Ejendomme, fordi der skydes paa Skydebanerne, naar de ikke ville risikere at blive skudte. Naar disse Skydninger finde Sted, lader Krigsbestyrelsen det bekendtgøre dels igennem en tjenestgørende Politibetjent og dels ved Opslag af Advarsler paa de til disse Jordlodder førende Veje. Disse Lodsejere have ment sig berettigede til hos Krigsministeriet at søge Erstatning for det Tab, de maatte lide ved disse Foranstaltninger, men Krigsministeriet har ikke været villigt til at efterkomme deres Anmodning. Først blev deres Anmodning afvist, men senere er Krigsministeren kommen paa den Tanke eller har faaet den Opfattelse, at han i Virkeligheden ikke havde nogen Ret til saaledes at forulempe de paagældende Lodsejere, og han har da givet Ordre til, at der skulde indledes en Forhandling med disse Lodsejere. Det saa i Virkeligheden

ogsaa ud, som om der skulde være kommet en Overenskomst i Stand, idet Krigsbestyrelsen blev enig med Lodsejerne om et Beløb, som skulde gives dem i Erstatning for hver Dag, saadanne Aflysninger fandt Sted. Det vil sige, Krigsministeren var vel villig til at give dem en saadan Erstatning for Fremtiden, men han vilde ikke give dem nogen Erstatning for den Tid, der var gaaet, hvilket Lodsejerne bestemt forlangte. De vilde ikke alene have Erstatning for Fremtiden, men de vilde ogsaa have Erstatning for den Tid, der var forløben, i hvilken de havde haft disse Ulemper og økonomiske Tab. Nu skulde det jo synes, at naar man gaar ind paa for Fremtiden at give Erstatning, maa man ogsaa indrømme, at man har en Erstatningspligt for den Tid, der er gaaet, jeg synes, det følger saa temmelig af sig selv. Det forekommer i alt Fald mig, uden at jeg skal gøre mig til af mine juridiske Kundskaber, at det maa anses for ret naturligt, at naar der træffes en Overenskomst om, at der skal betales for Fremtiden, burde der ogsaa betales for den forløbne Tid. I og for sig drejer det sig ikke om synderlig meget, kun om 8 Skydninger, for hvilke Krigsministeren mener ikke at kunne give Erstatning.

Jeg tror, der blev fremført, at Ministeren havde ingen Penge dertil, ellers havde han været villig nok til at give Erstatning, men det kan vel siges, at Ministeren heller ikke har Penge til at give Erstatning for de fremtidige Øvelser, han maa løbe an paa at faa Beløbet bevilget paa den kommende Finanslov, og naar Ministeren mener at kunne faa det bevilget for Fremtiden, vil kan sikkert ogsaa kunne faa det bevilget for den Tid, som er forløben, det drejer sig jo ikke om mange Tusind Kroner. Det forekommer i alt Fald mig, at det efter Krigsministerens Optræden og efter den Overenskomst, som er truffen for Fremtiden, maa være rimeligt, at Krigsministeren ogsaa gaar ind paa at give Erstatning for den Tid, som er gaaet. Det er jo ret ubehageligt med et Øjeblikks Varsel at faa Meddelelse om, at man maa forlade sin Jordlod — det er ikke ret mange af dem, som have Bygninger paa disse Jordlodder —, og det vil forstås, at dette medfører ikke alene Ulemper, men ogsaa økonomiske Tab for de paagældende. Det er mig saaledes bekendt, at en enkelt af disse Lodsejere, naar der er saadanne Skydninger, maa sende en halv Snes Heste og 15 Mennesker bort. Jeg synes derfor, at alt taler